

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 494/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. augusta 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť J. P., zastúpenej BAJO LEGAL, s. r. o., Astrová 2/A, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Branislava Jablonku, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. XVI/2 Pz 78/14/1000 a jej prípisom z 9. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2014 doručená a 8. júla 2014 doplnená sťažnosť J. P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej BAJO LEGAL, s. r. o., Astrová 2/A, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta

a konateľ a JUDr. Branislava Jablonku, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. XVI/2 Pz 78/14/1000 a jej prípisom z 9. júna 2014 (ďalej aj „napadnutý prípis“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením policajta Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra ČVS: ORP-1861/NR-NR-2012 z 2. októbra 2012 bolo začaté trestné stíhanie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Trestné stíhanie bolo začaté na pokyn riaditeľa odboru osobitného určenia generálnej prokuratúry zo 14. septembra 2012. Uznesením policajta Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protikorupčnej jednotky, expozitúry Západ ČVS: PPZ-10/NKA-PK-ZA-SV-2013 z 15. marca 2013 bola z tohto trestného činu obvinená sťažovateľka. Proti uzneseniu podala sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor generálnej prokuratúry uznesením č. k. XIV Gv 11/2012-38 zo 6. mája 2013 tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľka následne podala návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, o ktorom rozhodol generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), v zastúpení povereným námestníkom pre trestný úsek, uznesením č. k. XV/2 Pz 52/13-7 zo 17. júla 2013 tak, že uznesením o zamietnutí sťažnosti zo 6. mája 2013 bol porušený zákon v neprospech sťažovateľky, zrušil predmetné uznesenie aj uznesenie o vznesení obvinenia a policajtovi prikázal, aby vo veci opäť konal a rozhodol.

Uznesením vyšetrovateľa ČVS: PPZ-582/NKA-PK-ST-2013 z 18. februára 2014 bolo sťažovateľke opätovne vznesené obvinenie. Sťažovateľka podala proti uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodol generálny prokurátor, v zastúpení námestníkom pre trestný úsek, uznesením č. k. XVI Gn 12/14/1000-4 zo 7. mája 2014 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľka následne podala návrh na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Generálny prokurátor vybavil jej návrh napadnutým prípisom, ktorým jej oznámil, že jej návrhu nemožno vyhovieť. V prípise uviedol:

«Uznesenie vyšetrovateľa bolo vydané na základe písomného pokynu dozorového prokurátora sp. zn. XIV Gv 11/12/1000 z 03.02.2014, ktorým je vedúci oddelenia dozoru v trestných veciach Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky...

Podľa § 54 ods. 2 písm. a/ Zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) na účely konania podľa tohto zákona alebo osobitného zákona a na vybavenie podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie generálny prokurátor, ak ide o špeciálneho prokurátora, prokurátora generálnej prokuratúry okrem prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, krajského prokurátora alebo prokurátora krajskej prokuratúry.

Podľa § 54 ods. 3 zákona o prokuratúre tam, kde sa v osobitnom zákone upravujúcom trestné konanie používa pojem nadriadený orgán prokurátora, rozumie sa tým nadriadený prokurátor uvedený v odseku 2.

Podľa článku 6 písm. f/ príkazu generálneho prokurátora SR por. č. 11/2013, ktorým sa upravujú aprobačné oprávnenia na Generálnej prokuratúre SR, námestník generálneho prokurátora pre trestný úsek okrem vecí uvedených v článku 3 schvaľuje a podpisuje v zastúpení generálneho prokurátora vo veciach, ktoré patria do jeho riadiacej pôsobnosti, druhostupňové rozhodnutie vo veci, v ktorej na rozhodnutie prvého stupňa dal súhlas, pokyn alebo sám rozhodol vedúci oddelenia dozoru v trestných veciach alebo vedúci prieskumného oddelenia.

V súlade s citovanými ustanoveniami Trestného poriadku, zákona o prokuratúre a internej právnej úpravy platnej na prokuratúre, o Vašej sťažnosti podanej proti uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodol uznesením sp. zn. XVI Gn 12/14/1000 zo 07.05.2014 v mene generálneho prokurátora splnomocnený nadriadený prokurátor, ktorým je námestník generálneho prokurátora pre trestný úsek...

Generálny prokurátor Slovenskej republiky nemá nadriadeného prokurátora, preto jeho rozhodnutie nie je oprávnený zrušiť podľa § 363 ods. 1 a nasl. Tr. por. žiadny prokurátor činný v Slovenskej republike, a to bez ohľadu na skutočnosť, či rozhodnutie podpísal sám generálny prokurátor alebo na jeho podpísanie splnomocnil námestníka generálneho prokurátora alebo ktoréhokolvek iného prokurátora.

Z uvedených dôvodov bez preskúmania veci podľa § 365 ods. 1 Tr. por. per analogiam Vás upovedomujem, že Vášmu návrhu na zrušenie namietaných uznesení podľa § 363 ods. 1 a nasl. Tr. por. nie je možné vyhovieť.»

Sťažovateľka namieta, že postupom generálnej prokuratúry jej bola odňatá možnosť uplatniť mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, generálna prokuratúra sa dopustila formalizmu pri interpretácii tohto ustanovenia, čím došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa sťažovateľky bolo povinnosťou generálneho prokurátora preskúmať jej návrh a vydať uznesenie, ktorým by konštatoval porušenie zákona, alebo ju podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomiť, že k porušeniu zákona nedošlo. Generálny prokurátor sa však jej návrhom nezaoberal s odvolaním sa na zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a príkaz generálneho prokurátora č. 11/2013.

Sťažovateľka v tejto súvislosti argumentuje, že príkazy generálneho prokurátora nemajú charakter všeobecne záväzného právneho predpisu, a preto „*ich aplikácia na danú vec nemá ústavnoprávne opodstatnenie... Takýto predpis interného charakteru nemôže mať v žiadnom prípade za následok odňatie ústavného práva sťažovateľky na prístup k mimoriadnym opravným prostriedkom.*

Taktiež z ustanovení § 363 ods. 1 TrPor nikde nevyplýva, a nie je možné k takému záveru dospieť ani ich výkladom, že by tento opravný prostriedok nebol uplatniteľný, pokiaľ rozhodnutie v prípravnom konaní, ktoré má byť predmetom prieskumu, bolo vydané v zastúpení generálneho prokurátora. Nie je totiž vylúčená aplikácia inštitútu autoremedúry, keďže z ustanovenia § 367 ods. 1 TrPor vyplýva, že generálny prokurátor môže vo veci aj sám rozhodnúť. Vždy je totiž potrebné konkrétnu normu vykladať tým spôsobom, aby sa dosiahol účel sledovaný zákonodarcom a zároveň ústavne konformne, aby boli zachované práva fyzických a právnických osôb.“

Sťažovateľka poukazuje na tú skutočnosť, že v procesne rovnakej situácii už raz generálny prokurátor, v zastúpení povereným námestníkom pre trestný úsek, rozhodol o jej návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku tak, že uznesením prokurátora generálnej prokuratúry a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jej neprospech, a v nadväznosti na to zrušil uznesenie prokurátora aj policajta a prikázal vo veci znovu konať a rozhodnúť. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza: *„V súčasnosti však, len v dôsledku zmeny, resp. vydania nového interného predpisu na Generálnej prokuratúre SR, dochádza k právnemu stavu, že sťažovateľke je prístup k mimoriadnemu opravnému prostriedku znemožnený. Takýto právny stav však nemôže byť v demokratickom právnom štáte ústavne udržateľný.“*

V doplnení sťažnosti sťažovateľka uviedla, že výklad generálnej prokuratúry vytvára dve kategórie obvinených, čo je neakceptovateľné, pretože *«... právo obvineného, aby bolo o jeho návrhu podľa § 363 a nasl. TrPor po jeho vecnom preskúmaní náležite rozhodnuté nie je možné odňať tej „kategórii obvinených“, ktorých trestnú vec dozoruje prokurátor GP SR v zastúpení generálnym prokurátorom SR, resp. sám generálny prokurátor.»*.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia generálneho prokurátora č. k. XVI Gn 12/14/1000-4 zo 7. mája 2014 a o veci samej rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní vedenom pod č. k. XVI/2 Pz 78/14/1000 spočívajúcom v tom, že Generálny prokurátor SR upovedomil sťažovateľku listom zo dňa 09.06.2014 o tom, že jej návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku nie je možné vyhovieť bez toho, že by vecne preskúmal návrh sťažovateľky v pozícii Generálneho prokurátora SR, porušené bolo.

Generálnej prokuratúre SR sa prikazuje, aby vo veci konala, vecne preskúmala návrh sťažovateľky zo dňa 23.05.2014 na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom

konaní v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku a o návrhu sťažovateľky zo dňa 23.05.2014 rozhodla.

Generálna prokuratúra SR je povinná zaplatiť sťažovateľky trovy konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom

alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažnosť sťažovateľky smeruje proti postupu generálneho prokurátora vo fáze prípravného (trestného) konania, keď o odôvodnenosti, a teda zákonnosti a ústavnosti jej trestného stíhania nebolo rozhodnuté. Podstatou sťažnosti však nie je námietka neodôvodnenosti a nezákonnosti trestného stíhania, na posúdenie ktorej by ústavný súd v tomto štádiu konania nemal právomoc, ale námietka nezákonného postupu generálneho prokurátora, ktorý sa odmietol vecne zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky proti právoplatnému rozhodnutiu v prípravnom konaní. Ústavný súd preto na predbežnom prerokovaní skúmal aj opodstatnenosť sťažnosti.

Návrh sťažovateľky smeroval proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uzneseniu generálneho prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení

obvinenia. Pre posúdenie sťažnosti nie je relevantné, či uznesenie o zamietnutí sťažnosti vybavil osobne generálny prokurátor alebo v jeho zastúpení námestník pre trestný úsek, ktorý tak postupoval na základe príkazu generálneho prokurátora upravujúceho aprobačné oprávnenia na generálnej prokuratúre (príkaz č. 11/2013). Podstatné by to bolo iba v tom prípade, ak by generálny prokurátor poveril internou normou konať vo svojom mene iného prokurátora vo veci, ktorá je podľa § 16 zákona o prokuratúre vyhradená do jeho osobnej pôsobnosti. Rozhodovanie o sťažnosti podľa Trestného poriadku tam nepatrí. Ústavný súd preto pri posúdení sťažnosti vychádzal zo skutočnosti, že o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodol generálny prokurátor.

Z odôvodnenia uznesenia generálneho prokurátora o zamietnutí sťažnosti zo 7. mája 2014 vyplýva, že pokyn na vznesenie obvinenia sťažovateľke dal prokurátor generálnej prokuratúry, ktorý vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní v jej veci. Na tomto mieste je potrebné poznamenať, že pokyn na vznesenie obvinenia nedal námestník generálneho prokurátora pre trestný úsek, ako to tvrdí sťažovateľka. Podľa § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku preto o sťažnosti nemohol rozhodovať prokurátor, ktorý dal pokyn na vydanie rozhodnutia, ale jeho nadriadený prokurátor. Podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre ak ide o prokurátora generálnej prokuratúry, je jeho nadriadeným prokurátorom na účely konania podľa Trestného poriadku generálny prokurátor.

V predmetnom trestnom konaní tak vznikla situácia, že generálny prokurátor mal na návrh sťažovateľky na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku preskúmať právoplatné rozhodnutie, ktoré sám vydal. Taký postup by však popieral základné zásady trestného procesu zaručujúce objektivnosť rozhodovania. Aj prokuratúra musí rešpektovať princíp nestrannosti rozhodovania. V trestnom procese je tento princíp zaručený aj vo vzťahu k prokuratúre predovšetkým prostredníctvom inštitútu vylúčenia z konania. Z dôvodu zachovania nestrannosti (objektívnosti) rozhodovania je vylúčené, aby o sťažnosti na nadriadenom orgáne rozhodoval prokurátor, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal alebo dal naň súhlas alebo pokyn (§ 31 ods. 3 Trestného poriadku), čo je premietnuté do úpravy postupu podľa § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku. Z tých istých dôvodov je vylúčené,

aby generálny prokurátor v konaní o návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku preskúmaval zákonnosť rozhodnutia, ktoré sám vydal. Možnosť autoremedúry, na ktorú poukazuje sťažovateľka, neprichádza do úvahy, pretože autoremedúra ako výnimka zo všeobecného princípu devolutívneho účinku opravného prostriedku je postup prípustný v konaní o sťažnosti proti neprávoplatnému uzneseniu. Analógia je v tomto prípade vylúčená.

Pokiaľ sťažovateľka poukazuje, že generálny prokurátor, v zastúpení povereným námestníkom pre trestný úsek, už v tom istom trestnom konaní raz rozhodol o jej návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní uznesením zo 17. júla 2013 tak, že zrušil uznesenie prokurátora generálnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti aj uznesenie policajta o vznesení obvinenia, je zjavné, že išlo o procesne inú situáciu. O sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia vtedy rozhodol prokurátor generálnej prokuratúry, nie generálny prokurátor. Pretože v ďalšom priebehu konania dal prokurátor generálnej prokuratúry pokyn na vznesenie obvinenia sťažovateľke, mohol o jej sťažnosti proti nasledujúcemu uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodovať len generálny prokurátor [§ 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku v spojení s § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre].

Navyše, využitie mimoriadneho kasačného oprávnenia generálneho prokurátora vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia sa javí ústavnému súdu ako otázne. Ústavný súd rešpektuje právomoc generálneho prokurátora interpretovať § 363 a nasl. Trestného poriadku, zo znenia ktorého výslovne nevyplýva, proti ktorým rozhodnutiam ho možno použiť. Z poslednej vety § 363 ods. 1 však vyplýva, že je určený na nápravu nezákonnosti meritórnych rozhodnutí, ktorými sa rozhodovalo „vo veci“, a teda ide o rozhodnutia konečné, ktorých nápravu už nemožno zabezpečiť inými prostriedkami. Takýto výklad vyplýva aj z dôvodovej správy k § 363 Trestnému poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z.), v ktorej sa uvádza: „... treba umožniť vo veciach v ktorých súd ešte nekonal a vec bola v prípravnom konaní prokurátorom postúpená inému orgánu alebo ktorým bolo zastavené alebo podmiennečne zastavené trestné stíhanie, alebo ktoré v tomto rozsahu spočíva na chybnom procesnom konaní, aby nezákonnosť napravil generálny prokurátor.“

Uznesenie o vznesení obvinenia je rozhodnutím, ktorým sa začína trestné konanie proti určitej osobe, nie je to rozhodnutie vo veci samej.

V tejto súvislosti možno tiež uviesť podobnú právnu úpravu v Českej republike. Podľa § 174a Trestného rádu (zákona č. 141/1961 Sb. v znení neskorších predpisov) môže najvyšší štátny zástupca zrušiť nezákonné uznesenie nižšieho štátneho zástupcu o zastavení trestného stíhania a o postúpení veci.

Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd dospel k záveru, že generálny prokurátor nepostupoval v konaní o návrhu sťažovateľky na zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia svojvoľne a namietaným postupom jej neodňal možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným postupom ochrany jej práv proti účinkom rozhodnutia o vznesení obvinenia v trestnom konaní. Námietka porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je opodstatnená.

V časti namietaného porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 dohovoru je sťažnosť zjavne neopodstatnená z toho dôvodu, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (m. m. III. ÚS 206/06).

Ústavný súd tiež dodáva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľke ako obvinenej, prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanej, právne účinným spôsobom namietať porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných dohovorom, ku ktorým malo dôjsť v dôsledku vznesenia obvinenia. Je nutné skonštatovať, že vyšetrovanie v predmetnej trestnej veci nie je skončené a postavenie sťažovateľky ako strany trestného konania jej už v rámci prípravného konania dáva postavenie a tomu korešpondujúce možnosti aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností kladených jej za vinu. V prípade, ak dôjde k podaniu obžaloby, bude v právomoci súdov, ktorým prislúcha rozhodovanie o vine a treste za trestné činy (čl. 50

ods. 1 ústavy), konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľky a posúdiť všetky relevantné skutkové aj právne okolnosti prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05 alebo III. ÚS 109/05).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že trestné konanie predstavuje od svojho začiatku až po koniec organický celok, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizáciou garancií na ochranu práv a slobôd zo strany orgánov činných v trestnom konaní môžu a majú naprávať, resp. korigovať prípadné predchádzajúce pochybenia týkajúce sa aj porušenia základných práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat porušenia ústavou chránených základných práv a slobôd, ku ktorým došlo v priebehu trestného konania a neboli v jeho priebehu odstránené.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na zistený dôvod na odmietnutie sťažnosti odpadol aj dôvod rozhodovať o návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2014